

*Posvečeno edini vlogi, ki sem
si jo kdaj želel, in moji družini*

Kazalo

24

Prvi del:

Izobčenska
logika

66

Drugi del:

Poišči svojo
frekvenco

96

Tretji del:

Makadamske
ceste in
avtoceste

132

Četrty del:

Umetnost
teka po
k lancu
navzdol

182

Peti del:

Obrni stran

228

Šesti del:

Puščica **ne išče** tarče,
tarča privlači **puščico**

254

Sedmi del:

Bodi pogumen,
izberi težjo pot

278

Osmi del:

Že danes **živi**
svojo dediščino

Zeleni val

22. januar 1989

»Našel sem samega sebe«

Najtežja beseda v resolju?

KDOKAJKJEKDAJKAKO?? - in to je živa resnica.

Beseda ZAKAT? je še težja.

Mislim, da bom napisal knjigo.

~~Knjigo~~ Nekaj besed o svojem življenju.

Sprašujem se: komu bo mar za užitke in težave?

Mislim, da bom napisal knjigo.

Pomagaj generacijam vzreti resnico o preteklosti?

Kdo pravi, da se bodo strinjali z mano?

Šit! Utrujen sem. Upam, da me ta želja ne mine ...

Še vedno mislim, da bom napisal knjigo.

- vzdrušje za pogovore in reke
- najljubši
- psihološko
- pustiti živeti - ne - šlevo smo
- napiši knjigo

17. marec

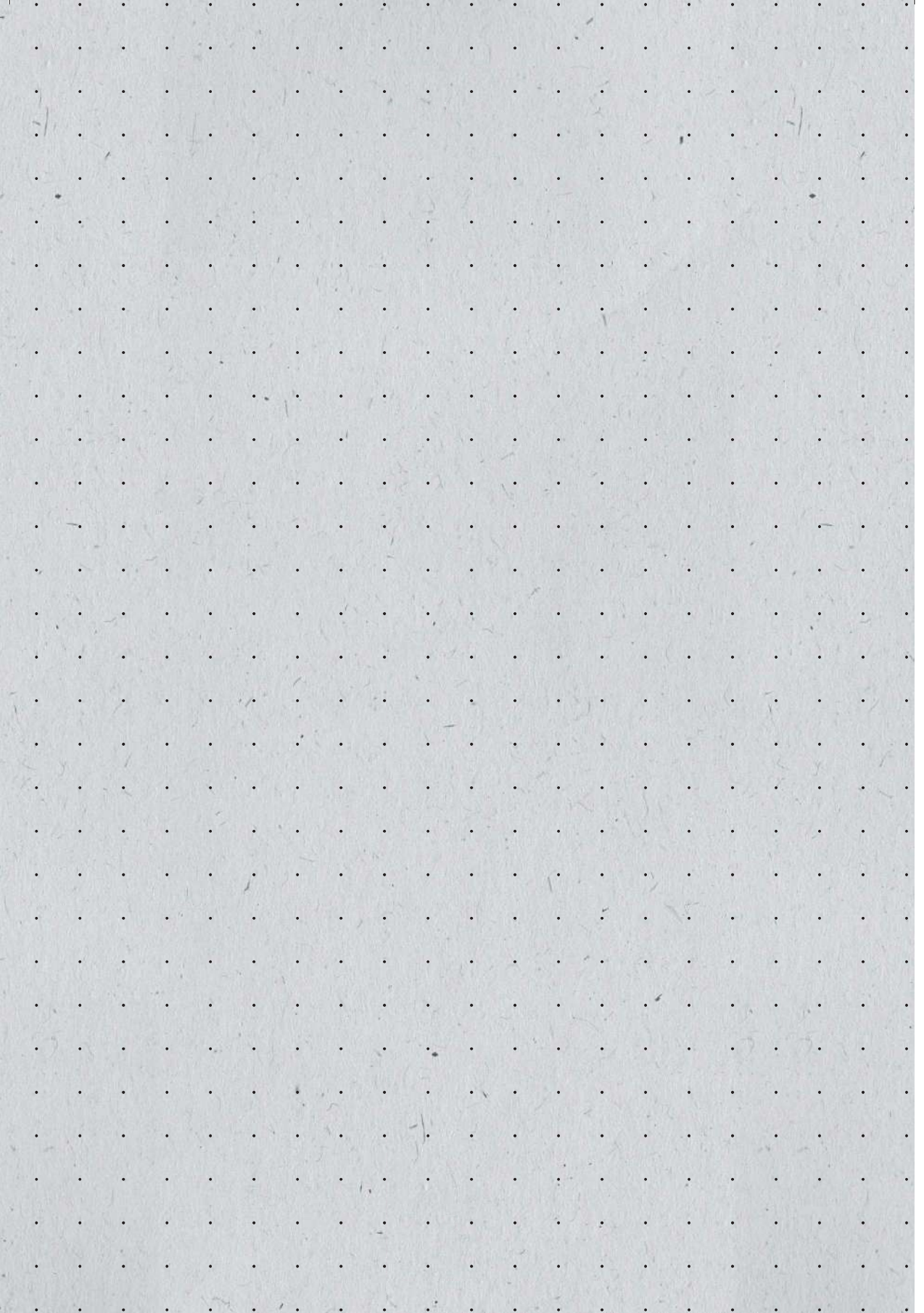
TO NI OBIČAJNA KNJIGA spominov. Res je, da v njej pripovedujem zgodbe iz preteklosti, ampak ne zanimata me nostalgija ali sentimentalnost, pa tudi upokojiti se ne nameravam, kot je to običajno ob izdaji spominov. Ne želim deliti nasvetov. Všeč so mi pridigarji, ampak v tej knjigi vam ne želim pridigati niti dajati nasvetov.

Gre samo za pristop. Ponujam vam zgodbe, vpoglede in filozofije, ki jih je mogoče objektivno razumeti, oziroma če želite, tudi subjektivno uporabiti, tako da spremenite svojo resničnost ali pa svoj pogled nanjo.

Ta knjiga je scenarij, načrt, ki temelji na mojih dogodivščinah, tistih pomembnih, razsvetljujočih in včasih smešnih, ker so morale biti take, predvsem pa, ker niso poskušale biti take. Po naravi sem optimist in humor je bil eden mojih največjih učiteljev. Pomagal mi je ob bolečinah, izgubah in pomanjkanju zaupanja. Nisem popoln; še zdaleč ne – ves čas stopam v drek, in ko se zgodi, si to tudi priznam. Samo naučil sem se, kako ga postrgati s škornjev in nadaljevati pot.

Vsak od nas občasno stopi v drek. Naletimo na ovire na cesti, delamo napake, naplahtajo nas, zbolimo, ne dobimo tistega, kar želimo; tisočkrat se zavemo, da bi lahko ravnali bolje, in si želimo, da se kaj ne bi zgodilo. Dreku na cesti se ni mogoče izogniti, zato je najbolje, da to vzamemo kot srečno naključje ali pa se naučimo, kako poredkeje stopiti vanj.

Življenju

TO ŽIVLJENJE SPOZNAVAM že petdeset let, od tega si dvainštirideset let prizadevam razrešiti njegove ugank, zadnjih petintrideset pa si v dnevnik zapisujem namige za rešitve teh ugank. Popisujem uspehe in neuspehe, veselja in žalosti, tisto, čemur sem se čudil, in tisto, ob čemer sem se krohotal. Petintrideset let spoznavanj, spominov, vpogledov, zbiranja in zapisovanja vsega, kar me je ganilo ali vznemirilo. Kako biti pravičen. Kako zmanjšati stres. Kako se zabavati. Kako ljudem povzročiti manj bolečin. Kako biti sam manjkrat prizadet. Kako biti dober človek. Kako doseči, kar si želim. Kako najti smisel v življenju. Kako biti pristnejši.

Nikoli nisem zapisoval zato, da bi si zapomnil, ampak da bi pozabil. Misel na to, da bi se vračal k zapisom o že preživetem, me je strašila. Nisem bil prepričan, da mi bo vseč, kar bom prebral. Nedavno pa sem zbral pogum in znova odprl stare dnevnike – vseh petintrideset let zapisov o tem, kdo sem bil v zadnjih petdesetih letih. In veste kaj? V svoji družbi sem užival bolj, kot sem pričakoval. Smejal sem se, jokal in spoznal, da sem si zapomnil več, kot sem pričakoval, in pozabil manj.

Kaj sem našel? Našel sem zgodbe, ki sem jim bil priča in ki sem jih doživel sam, nauke, ki sem se jih naučil in jih pozabil, pesmi, molitve, navodila, odgovore na svoja vprašanja, vprašanja, ki si jih še vedno postavljam, potrditve nekaterih dvomov, prepričanja o tem, kaj je pomembno, teorije o relativnosti

in veliko avtomobilskih nalepk z napisi.* Našel sem pristope k življenju, ki so mi prinesli več zadovoljstva takrat in mi ga prinašajo še danes.

Našel sem zanesljivo témo.

Zato sem pobral svoje dnevnike in kupil enosmerno vozovnico v samoto – v puščavo, kjer sem začel pisati, kar zdaj držite v rokah: album, zapis, zgodbo svojega dosedanjega življenja.

Tisto, kar sem opazil, sanjal, iskal, dal in prejel.

Petarde resnice, katerih pok je tako pretresel moj svet, da jih ni bilo mogoče preslišati.

Dogovore, ki sem jih sklenil s seboj, od katerih sem se jih veliko držal, večino pa si še prizadevam uresničiti.

Tisto, kar sem gledal in videl, čutil in spoznal, vse tisto, kar je bilo kul in česar me je sram.

Milosti, resnice in čudovito brutalnost.

Ponudbe, povabila, prilagajanja in dosežke.

Vse tiste trenutke, ko sem odnesel celo kožo, in tiste, ko je nisem, in vse pri-ložnosti, ko me je zmočilo, kadar sem poskušal plesati med dežnimi kapljami.

Iniciacijske prehode.

Vse tisto, kar je med vztrajnostjo in opuščanjem ali na drugi strani tega dvojega, ter vse tisto, kar sem spoznal na tej poti iskanja zadovoljstva v veli-kem eksperimentu, ki se mu reče življenje.

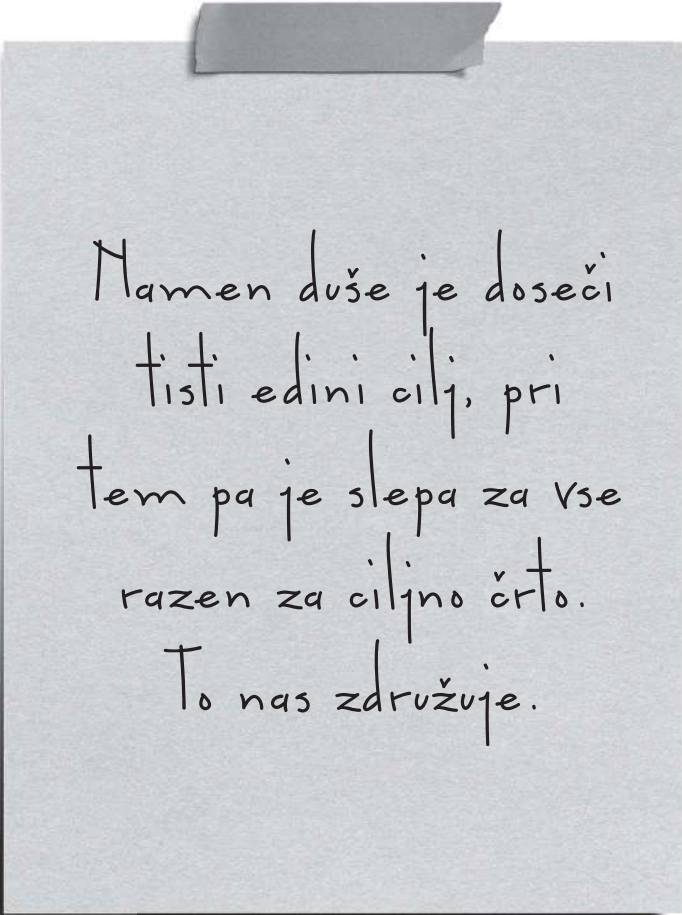
Upam, da to ne bo grenka tableta. Rad bi vam ponudil nekaj aspirinov

* Od nekdanj so mi bili vseč ti zapisi, ki jih ljudje lepijo na odbijač avtomobila. Včasih so to pesmi, enovrstičnice, jedrnate duhovitosti, nevsiljive osebne značilnosti, ki se jih odločijo javno objaviti. So poceni in zelo zabavni. Ni treba, da so politično korektni, ker so pač napisi na avto-mobilskih nalepkah. Od oblike črk do izbire barv in vsebine – veliko povedo o osebi, ki sedi za volanom v avtu pred teboj. Izveš lahko, kakšno je njeno politično prepričanje, ali ima družino, je mogoče svobodnega duha ali konformistka, je zabavna ali resna, katere domače ljubljence ima, kakšna glasba ji je všeč, celo kakšno je njeno versko prepričanje. Zadnjih petdeset let sem zbiral svoje napise z avtomobilskih nalepk. Nekatere sem videl, za nekatere slišal, nekatere sem ukradel, o nekaterih sem sanjal, nekatere sem izrekel. Med njimi so smešni in resni, ampak vsi so se me dotaknili. Ker je to namen teh napisov. Nekaj svojih najljubših sem vključil tudi v to knjigo.

namesto postelje v bolnišnici, polet na Mars, ne da bi za to potrebovali
vozniško dovoljenje, obisk cerkve brez obveznosti ponovnega rojstva in
smeh skozi solze.

To je ljubezensko pismo.

Življenju.

Namen duše je doseči
tisti edini cilj, pri
tem pa je slepa za vse
razen za ciljno črto.
To nas združuje.

Včasih moraš nazaj, da greš
lahko naprej. Pri tem ne
mislim, da se je treba potapljati
v spomine ali loviti duhove,
ampak vrniti se, da vidiš, od kod
prihajaš, kje si bil in kako si
prišel SEM.

- mdm, oglas za
Lincoln, 2014

Kako sem se znašel tukaj?

NA TEM RODEU ŽIVLJENJA sem si prislužil nekaj brazgotin. Včasih mi je šlo dobro, včasih ne tako zelo, ampak nazadnje sem užival v obojem. Naj vam povem nekaj dejstev o sebi, da bomo lažje začeli.

Sem najmlajši od treh bratov in sin staršev, ki sta se dvakrat ločila in trikrat poročila – drug z drugim.

Ko sem odraščal, smo si znali reči »Rad te imam« in smo to tudi iskreno mislili.

Ko sem imel deset let, sem bil tako tepen, da mi je zadnja plat krvavela, ker sem si na kožo nalepil otroško tetovažo iz ovitka sladkarije.

Ko sem prvič zagrozil, da bom pobegnil od doma, sta mi starša spakirala torbo.

Ko sem se rodil, očeta ni bilo zraven. Poklical je mamo: »Samo to bom rekel – če je fant, naj mu ne bo ime Kelly.«

Že od nekdanj sem vedel, da si želim biti oče, in to je bilo edino, o čemer sem bil absolutno prepričan.

Plavati sem se naučil, ko me je mama vrgla v reko Llano. Imel sem dve možnosti – ali me bo odneslo po brzicah deset metrov navzdol po reki, ali pa mi bo uspelo doseči breg. Dosegel sem breg.

Vedno sem prvi pridelal luknje na kolenih kavbojk.

Dve leti sem v nogometni ligi U12 vodil v številu prejetih rdečih kartonov, pa sem bil vratar.

Ko sem se pritoževal, da so moje edine teniske stare in iz mode, mi je mama rekla: »Še malo sitnari, pa te bom peljala na obisk k fantu brez stopal!«

Prvič sem z dekletom spal pri petnajstih, ker so me izsiljevali in nisem mogel reči ne. Prepričan sem bil, da bom pristal v peklju, ker nisva bila poročena. Danes sem prepričan le o tem, da *upam*, da mi ne bo treba v pekel.

Pri osemnajstih me je v zadnjem delu kombija zlorabil neki moški, ki me je udaril tako močno, da sem se onesvestil.

V Real de Catorce v Mehiki sem v kletki s pumo vzel pejotl.

Pri veterinarju sem dobil na čelo oseminsedemdeset šivov.

Štirikrat sem imel pretres možganov, ko sem padel s štirih različnih dreves, trikrat ob polni luni.

Gol sem igral na bongo, dokler me niso prijeli policaji.

Upiral sem se aretaciji.

Po srednji šoli sem se prijavil na kolidže Duke, UT Austin, Southern Methodis in Grambling. Na tri od njih sem bil sprejet.

Nikoli se nisem počutil kot žrtev.

Imam veliko dokazov, da si svet močno prizadeva, da bi bil jaz srečen.

V življenju sem jo vedno odnesel bolj poceni kot v sanjah.

Veliko ljudi mi je podarilo pesmi, za katere sploh ne vem, da sem jih napisal.

Bil sem naiven, zloben in ciničen. Najbolj neustrašen pa sem v svojem prepričanju, da je človeštvo, z mano vred, v svojem jedru dobronamerno in da so nam vsem skupne iste vrednote.

Prepričan sem, da je resnica žaljiva le, kadar lažemo.

Odraščal sem ob eksistencialni logiki izobčencev, ob naboru napačnih poimenovanj, polnem izmišljene fizike, v katerem je veljalo, da če že ni res, pa bi vsaj moralo biti.

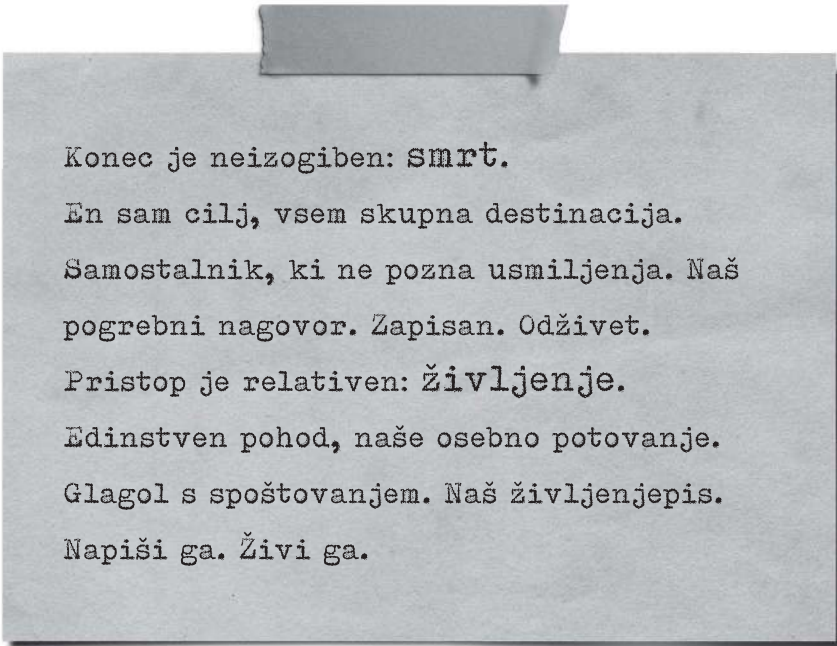
V ljubezni pa ni bilo ničesar izmišljenega. Ljubezen je bila pristna. Včasih krvava, ampak o njej nikoli nismo dvomili.

Že zgodaj sem se naučil, kako se **sprijazniti** z okoliščinami: kako se sprijeti z njimi.

Pridobil sem odpornost, spoznal sem posledice, odgovornost in trdo delo. Naučil sem se ljubiti, smejati, odpuščati, pozabiti, se igrati in moliti. Naučil sem se preprodajati, trgovati, očarati, obrniti okoliščine v svojo korist in naplesti zgodbo. Naučil sem se pluti po mirnih in razburkanih vodah, med objemi in udarci, obiljem in dolgovi, ljubezenskimi pesmimi in žaljivkami. Zlasti takrat, kadar sem se soočil z **neizogibnim**.

To je zgodba o tem, kako sprejeti neizogibno.

To je zgodba o **zelenem valu**.

Konec je neizogiben: **smrt**.

En sam cilj, vsem skupna destinacija.

Samostalnik, ki ne pozna usmiljenja. Naš pogrebni nagovor. Zapisan. Odživet.

Pristop je relativen: **življenje**.

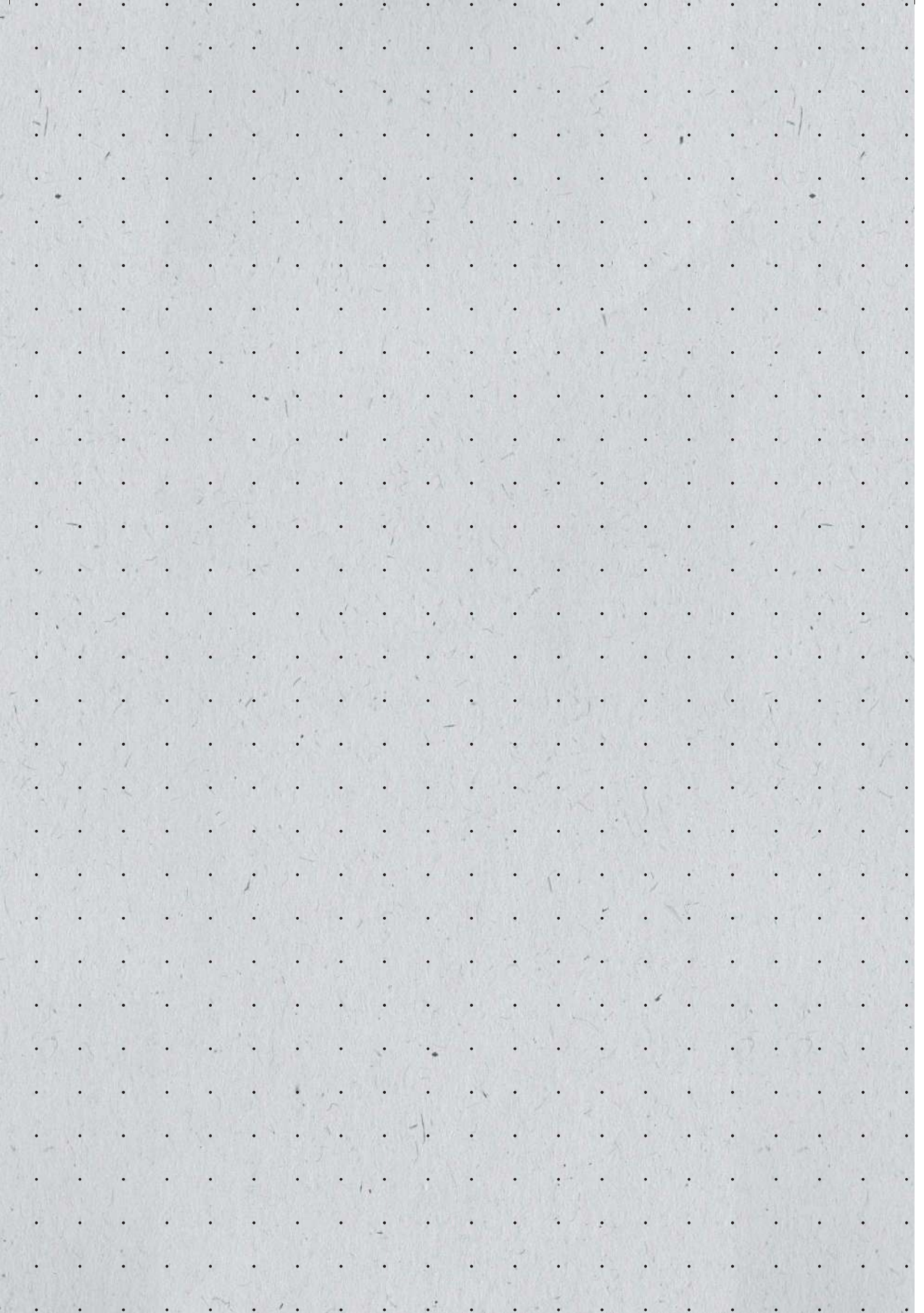
Edinstven pohod, naše osebno potovanje.

Glagol s spoštovanjem. Naš življenjepis.

Napiši ga. Živi ga.

To je prvih petdeset let mojega življenja, moj dosedanji življenjepis, na poti do govora, ki ga bo nekdo imel na mojem pogrebu.

Kaj je zelena luč?

ZELENA LUČ POMENI POJDI – NAPREDUJ, nadaljuj. V prometu kažejo, kdo ima prednost, in če so prav usklajene, lahko vozila ujamejo tudi **zeleni val**. **Le naprej, sporočajo.**

V življenju pa so potrditev, da smo na *svoji* poti. So potrditve, podpora, pohvale, darila, prilivi goriva na ogenj, spodbude in apetiti. So gotovina, rojstvo, pomlad, zdravje, uspeh, veselje, trajnost, nedolžnost in novi začetki. Radi imamo **zelene luči**. Ne posegajo v našo smer in pot. Preproste so. Kot biti bosonog poleti. **Pritrjujejo nam** in nam dajejo, **kar želimo**.

Zelene luči pa so lahko tudi preoblečene v rumene in rdeče. Opozorilo, obvoz, trenutek za razmislek, motnja, nestrinjanje, slaba prebava, bolezen in bolečine. Pika na koncu stavka, sklopni nož, poseg, neuspeh, trpljenje, udarec v obraz, smrt. Rumenih in rdečih luči ne maramo. Upočasnjujejo nas ali prekinjajo naš tok. Težke so. Kot bi bili bosonogi pozimi. **Odrekaajo nam**, vendar nam včasih dajo tisto, **kar potrebujemo**.

Če hočeš ujeti **zeleni val**, potrebuješ **spretnosti**: namero, okoliščine, razmislek, vztrajnost, predvidevanje, odpornost, hitrost in disciplino. Naš **zeleni val** bo daljši, če se bomo vnaprej pozanimali, kje so naše rdeče luči, in nato prilagodili smer, da se jim čim bolj izognemo. **Zeleni val** si lahko tudi prislužimo, ga ustvarimo in sooblikujemo. Ustvarimo lahko več zelenih luči

in jih postavimo v svojo prihodnost – pot najmanjšega odpora – s silo volje, trdim delom in svojimi odločitvami. Lahko smo **odgovorni** za svoj **zeleni val**.

Pri **zelenem valu** je zelo pomemben **pravi trenutek** – tisti, ki ga določi svet, in tisti, ki si ga določimo sami. Ko smo na pravem mestu, na pravi frekvenci in v toku, lahko ujamemo **zeleni val** čisto po sreči, preprosto zato, ker smo se ob pravem času znašli na pravem mestu. **Zeleni vali** so včasih odvisni od intuicije, karme ali sreče. Včasih tudi od **usode**.

Najti pravo pot po avtocesti življenja pomeni ob pravem času **sprejeti** tisto, čemur se **ne moremo izogniti**. Neizbežnost okoliščin je absolutna; *ko* pa enkrat sprejmemo, da je izid določenih okoliščin neizbežen, naša izbira, *kako* se spoprijeti z njimi, postane naša izbira. Lahko **vztrajamo** in do želenega rezultata nadaljujemo po isti poti, lahko **se obrnemo** in poiščemo drugo pot, ali pa **se predamo** in pripišemo točko usodi. Lahko rinemo naprej, spremenimo taktiko ali pomahamo z belo zastavo in prihranimo moči za naslednjič.

Zadovoljstvo se skriva v tem, *kdaj* izberemo *katero* od navedenih možnosti.

To je umetnost življenja.

Prepričan sem, da je vse, kar počnemo v življenju, del načrta. Včasih gre po načrtu, včasih pa ne. *Tudi to* je del načrta. **Zelena luč** je tudi to, da se *tega* zavedamo.

Težave, s katerimi se spoprijemamo danes, se v vzratnem ogledalu življenja pokažejo za blagoslove. Sčasoma se zavemo, da nas je rdeča luč, na katero smo naleteli, usmerila k **zeleni**. Vsako uničenje sčasoma vodi v stvarjenje, vsaka smrt v rojstvo, vsaka bolečina v užitek. Tako v tem kot v naslednjem življenju velja, da kar gre dol, mora enkrat priti gor.

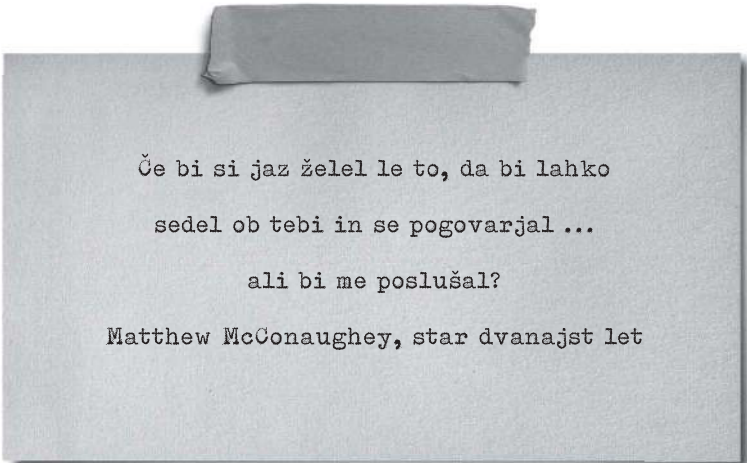
Pomembno je, kako gledamo na izziv in kako se spoprimeemo z njim. **Vztrajati, se obrniti ali se predati. V vsakem trenutku je to naša izbira.**

To je knjiga o tem, kako dobiti več pritrdilnih odgovorov v svetu, ki nam ves čas pravi »ne«, in kako prepoznati, *kdaj* odgovor »ne« v resnici pomeni

»da«. To je knjiga o tem, kako ujeti **zeleni val** in kako spoznati, da se tudi rumene in rdeče luči slej ko prej spremenijo v **zelene**.

ZELENI VAL

Namenoma in hoté ... Vso srečo.

Če bi si jaz želel le to, da bi lahko

sedel ob tebi in se pogovarjal ...

ali bi me poslušal?

Matthew McConaughey, star dvanajst let